

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι
κι' εδρα πάλιν αὐτῆς Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα ἔξη,
εἰς αὐτὸν τὸν χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξῃ

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὄσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ ν' ἀραβῆρια,
Γράμματα καὶ πληρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἂς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλίως δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Σεπτεμβρίου εἰκοστὴ ἑβδόμη,
κι' ἀπὸ Ἑγγλέζους γέμισαν οἱ δρόμοι.

Τριάντα ἔξη κι' ἑκατὸ,
καὶ τὸν Ἀλφρέδο χαιρετῶ.

Τὸν Ἀλφρέδο ψάλλω
μὲ θυμὸ μέγαλο.

Ἀλφρέδε, κελῶς ὄρισες καὶ πάλι εἰδῶ πέρα,
ποῦ μιὰ φορὰ ἐζήτησες καὶ σὺ νὰ βασιλεύῃς,
μὰ ὅτ' ἀ καλὰ καθούμενα σοῦ ἄκρινε μιὰ μέρα
νάλθῃς μὲ τὰ βατσέλα σου καὶ νὰ μᾶς ἀνατρέψῃς.
Σ' εὐχαριστοῦμε τὸ λοιπὸν γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τ' ἄλλο,
κι' ἐγὼ τὰ χέρια μου κτυπῶ κι' ἐξω φρενῶν σὲ ψάλλω.

Γιὰ σοῦ, Ἀλφρέδε, Δουξ χρυσὴ κι' ἀρχοντικὸ βλαστάρι,
γιὰ σοῦ βασιλίσσας παιδὶ καὶ πρῶτο παλληκάρι,
ποῦ ξέρεις νὰ βρῆς βιολὶ καὶ μ' ἓνα μόνο χέρι,
γιὰ σοῦ τῆς θάλασσας παιδὶ καὶ τοῦ χοροῦ ξεφτέρι,
ποῦ εἶχες τὴν ξετσιπωσιὰ νάλθῃς καὶ νὰ γλεντίσῃς
ὅτ' ἐν τὸπο ποῦ ἐζήτησες νὰ βομβαρδοβολίσῃς.

Εἶδες σὰν ἀρχαιοφίλος κι' αὐτὸν τὸν Παρθενῶνα,
καὶ χάσκοντας ἰθαύμασες τὴν καθεμιὰ κολῶνα,
καθὼς καὶ τόσα μνήματα τῶν Ἀθηνῶν μεγάλα,
ποῦ σκόνι θὰ τὰ ἔκανες μὲ μιὰ σου μόνο μπάλα.
Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀρχαιοφιλία,
καὶ κλέψε μερικὰ καὶ σὺ νὰ πᾶς εἰς τὴν Ἀγγλία.

Σὲ τούτῃ τὴν παντῆρημη κι' ἀγαπημένη χώρα,
ποῦ ἤθελε τὴ μούρη σου καθεὶς νὰ προσκυνᾷ,
τίποτε ἄλλο δὲν θὰ ὄῃς καὶ δὲν θ' ἀκούσῃς τώρα,
παρὰ βαρὺ ἀνάθεμα κι' ἀνθρώπων πισινά.
Καὶ μ' ὅποιο τίτλο κι' ἂν πατῆς εἰς τὰ ὀδικὰ μας μέρη,
κανένας ὅτ' οὐ καπέλο του γιὰ σὲ δὲν βάζει χέρι.

Κι' ἐκείνο τὸ καδράκι σου τὸ πολυζηλεμένο,
ποῦ ἄλλοτ' ἔτρεχε ντουνηῖς νὰ τὸ καταφιλήσῃ,
κατήντησε γιὰ ὄλους μας φρικτὸ καὶ σιχαμένο,
καὶ ὁ καθεὶς σιχάινεται κι' ἀπάνω του νὰ φτύσῃ.
Νὰ σὲ ἰδῇ ζωγραφιστὸ κανένας μας δὲν θέλει.
τοῦ Σώλσβαρου καὶ Γλάδστωνος βασιλικὸ κοπέλι.

Καὶ τώρα σύρε ἀπ' εἰδῶ νὰ πᾶς κατὰ διαβόλου,
κι' ἂν σηκωθῶμε ὅτ' ἄρματα καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ,
εἰσὺ ὡς ἀρχιναύαρχος τοῦ ἠνωμένου στόλου
ὅτ' ἡ Σαλαμῖνος ἄραξῃ καὶ τότε τὰ νερά.
Καὶ μὴν ἀφήσῃς πέτρα μιὰ τῆς παλαιᾶς εὐκλείας,
ὃ τέκνον τῆς μουσοτραφοῦς κι' ἰδανικῆς Ἀγγλίας.